

Ще Ви изненадаме с това,
което очаквате от нас!

4

СЪВРЕМЕНИК

ОПИСАНИЕ ЗА ЛИТЕРАТУРА И ИЗКУСТВО • ИЗДАВА КК „ТРУД“

2018

**БРЕТ ИЙСТЪН ЕЛИС
ПО-МАЛКО
ОТ НУЛА**

**АЛЕК ПОПОВ
СЕСТРИ
ПАЛАВЕЕВИ
В ЛАБИРИНТА
НА МЛАДОСТТА**

КРИТИЧЕСКИ ХРОНИКИ
МИТКО НОВКОВ
ПАТРИЦИЯ НИКОЛОВА

РАЗКАЗИ
КОЛМ ТОЙБИН
САМ ЛИПСАЙТ
САНА КРАСИКОВ
ДЖОРДЖ СОНДЪРС
Т.КОРАГЕСАН БОЙЛ

На първа корица: **Едвард Мунк** Глава до глава

Марк Шагал Ангел

4

СЪВРЕМЕННИК

2018

Владимир Зарев
главен редактор

Иво Рафаилов

Емил Нолге Акм, 1908

СЪВРЕМЕННИК

4

2018

Година XLVII
Основател
Павел Вежинов

РОМАН

Брет
Ийстън
Елис
**ПО-МАЛКО
ОТ НУЛА**

*от английски
Пейчо Кънев*

5

**ДА СИ
СПОМНИМ
РАДОЙ**

Екатерина
Томова

Рада
Александрова

Кин Стоянов

Никола
Петков

Мирела
Иванова

Силвия
Неждова

115

РАЗКАЗ

Колм Тойбин

**ПЪТУВАНЕТО
ДО ГОЛУЕЙ**

*от английски
Маргарита
Дограмаджян*

180

РАЗКАЗ

Сам
Липсайт

**ОДА ЗА
ОЛАКОРН**

*от английски
Радослав Петкашев*

146

ПОЕЗИЯ

Николай
Бойков

155

РАЗКАЗ

Т. Корагесан
Бойл

**АЗ ХОДЯ
ПО ВОДА**

*от английски
Маргарита
Дограмаджян*

159

РАЗКАЗ

Сана
Красиков

**НАЧИНИ И
СРЕДСТВА**

*от английски
Маргарита
Дограмаджян*

173

РАЗКАЗ

Джордж
Сонгърс

**ДЕНЯТ НА
МАЙКАТА**

*от английски
Маргарита
Дограмаджян*

190

ПОЕЗИЯ

Иван
Ланджев

207

ОТКЪС

Алек Попов

**СЕСТРИ
ПАЛАВЕЕВИ**

**В ЛАБИРИНТА
НА МЛАДОСТТА**

— 214 —

ПОЕЗИЯ

Клодин
Бертран

*от френски
Димана Иванова*

— 251 —

РАЗКАЗ

Ксения
Киселинчева

**ВЯТЪРЪТ НА
ПРОМЯНАТА**

— 257 —

ЕСЕ

Димитър
Бочев

ИЗНЕВЯРАТА

— 267 —

ЕСЕ

М.Д.Родна
**БЪЛФИРАЙКИ
ИЗ МОДЕРНОТО
ИЗКУСТВО**

*от английски
Божидар Стойков*

— 285 —

**КРИТИЧЕСКИ
ХРОНИКИ**

Патриция
Николова

Мумко
Новков

— 301 —

Рокуел Кент Спасение в Нюфаундленд, 1914

Издава:
Книгоиздателска къща „Труд“ ООД
Управител
Венелина Гочева

1202 София, ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 84, етаж 3
тел. 942/2375; office@trud.cc

Едвард Мунк Отделяне, 1906

Оформление и предпечат
Иво Рафаилов
Коректор Йорданка Белева

Формат 70x100/16. Печатни коли 20,5.
Ръкописи не се връщат и не се рецензират.
Печат – „АЛИАНС ПРИНТ“ ЕООД

РОМАН

Брет Ийстън Елис

Брет Ийстън Елис (1964) е американски писател и сценарист, считан за знаков представител на „Поколението X“. Автор е на книгите „Американски психар“, „Лунен парк“ (преведени на български), „Правилата на привличането“ и др. „По-малко от нула“ е дебютния му роман, издаден през 1985 г., когато Елис е едва на 21 години. И тук, както в повечето му повествования, героите са представители на заможните слоеве, изпразнени от желания и цели в живота. Романът, донякъде базиран на биографията на автора, рисува суров портрет на изгубеното поколение, опитало и пренаситено от наркотиците, секса и разрушението.

ПО-МАЛКО ОТ НУЛА

На Джо Макгинис

Това е играта, която се променя, докато играеш...
Х

Едно чувство ме обзема, щом погледна на Запад...
Лед Цепелин

Хората се страхуват да се престрояват на магистралите в Лос Анджелис. Това е първото нещо, което чувам, след като се връщам в града. Блеър ме взе от летище „LAX“ и промърморва, докато колата ѝ навлиза в магистралата. Тя казва:

– Хората се страхуват да се престрояват на магистралите в Лос Анджелис.

Макар това изречение да не би трябвало да ме притеснява, то остава в

съзнанието ми за неудобно дълго време. Струва ми се, че нищо друго няма значение. Не и фактът, че съм на осемнайсет, декември е, полетът беше тежък и двойката от Санта Барбара, която бе седнала до мен в първа класа, доста се напи. Не и калта, омацала крачолите на дънките ми по-рано на летището в Ню Хемпшир, която усещам студена и трошача се. Не и петното върху ръкава на намачканата ми риза, която изглеждаше нова и чиста тази сутрин. Не и съдраното място по врата на сивата ми жилетка, изглеждаща малко по-ориенталски от преди, особено в сравнение с чистите, тесни джинси и бледосинята тениска на Блеър. Всичко това изглежда неуместно, ако се постави до онова изречение. Струва ми се, че е по-лесно да чуя как хората се страхуват да се престрояват на магистралите, отколкото: „Сигурна съм, че Мюриел е анорексичка“, или пък певецът по радиото, крещящ за магнетичните вълни. Струва ми се, че нищо друго няма значение за мен, освен онези думи. Не и топлите ветрове, които сякаш тласкат колата по асфалта на магистралата, нито едва доловимата миризма на марихуана, все още носеща се из колата на Блеър. Всичко се свежда до това, че аз съм момче, прибиращо се у дома за месец, което ще се срещне с някой, когото не е виждало от четири месеца, и че хората се страхуват да се престрояват.

Блеър излиза от магистралата и спира на червен светофар. Силен полъх на вятъра разклаща колата за момент, Блеър се усмихва и казва, че може би ще трябва да вдигне гюрука и да смени станцията на радиото. След като доближаваме дома ми, на Блеър ѝ се налага да спре, понеже отпред има петима работници, вдигащи останките на палмови дървета, паднали по време на бурята, те хвърлят листата и парчетата натрошена кора в голям червен камион, а Блеър отново се усмихва. Тя спира пред къщата, портата се отваря и аз излизам от колата, учудвайки се колко сухо и горещо е времето. Стоя така дълго и тя, след като ми помага с изваждането на куфарите от багажника, се ухилва и пита:

– Какво има?

Аз отговарям:

– Нищо.

А Блеър добавя:

– Изглеждаш блед – и аз повдигам рамене, докато си казваме довиждане, тя се качва в колата си и тръгва.

Няма никой въщи. Климатикът е включен и вътре ухае на бор. Върху кухненската маса има бележка, на която пише, че майка ми и сестрите ми са излезли на коледно пазаруване. От мястото, на което съм застанал, мога да видя кучето, лежащо до басейна, дишащо тежко, спящо, козината му се разрошва от вятъра. Качвам се горе, минавам покрай новата камериерка, която ми се усмихва и изглежда ме разпознава, покрай стаите на сестрите ми, и двете все още ми изглеждат еднакви, единствено имат различни изрезки от списание „GQ“, залепени по стените, и влизам в стаята си и виждам, че няма никаква промяна. Стените все още са бели; плочите още си стоят на мяс-

тото; телевизорът не е бил преместван; венецианските щори са разтворени, точно както ги бях оставил. Изглежда, че майка ми и новата камериерка, или пък старата камериерка, са изчистили килера ми, докато ме е нямало. На бюрото ми има купчина комикси с бележка върху тях, на която пише: „Все още ли ги искаш?“. Виждам и бележка, че Джулиан се е обадил, както и една картичка с надпис „Шибана Коледа“. Отварям я и вътре е записано: „Хайде да шибаме Коледа заедно“ – покана за коледното парти на Блеър. Оставям картичката и усещам, че в стаята ми е станало доста хладно.

Събувам си обувките, лягам в леглото и докосвам челото си, за да проверя дали имам температура. Ис с ръка върху челото, внимателно поглеждам към плаката в стъклена рамка, висящ на стената над леглото ми, но и той си е там. Това е рекламен плакат за албум на Елвис Костело. Погледът на Елвис минава встрани от мен, с неговата суха, иронична усмивка, и е насочен към прозореца. Думата „Вяра“ виси над главата му, слънчевите му очила – едното стъкло е червено, другото синьо – са смъкнати върху носа му, за да се видят очите, които са леко разфокусирани. Те не гледат към мен. Насочени са към този, който би застанал до прозореца, но аз съм твърде изморен да се изправя и да отида до прозореца.

Вдигам телефона и се обаждам на Джулиан, като се изумявам, че успявам да си спомня номера му, но никой не се вдига. Сядам и през венецианските щори виждам как палмите силно се клатят, дори се огъват от топлия вятър, после се вирам обратно в плаката, обръщам се, но пак се вглеждам в усмивката и присмехулните очи, червеното и синьото стъкло, и все още чувам, че хората се страхуват да се престрояват на магистралата, и се опитвам да преодоляя това изречение, да го потисна. Включвам на „МТВ“ и си казвам, че бих могъл да го забравя и да заспя, ако имах някой валиум, после се замислям за Мюриел, става ми леко гадно, докато видео клиповете започват да се изреждат един след друг.

Водя Даниел на купона на Блеър тази вечер и той носи слънчеви очила, черно вълнено сако и черни дънки. Носи и черни велурени ръкавици, защото преди около седмица се поразя доста лошо на едно стъкло в Ню Хемпшир. Отидох с него до спешното отделение в болницата и гледах докато му промиваха раната, изчистиха кръвта и започнаха да го зашиват, но на мен ми прилоша и се наложи да изляза, седнах в чакалнята в пет сутринта и чух „Йигълс“ да изпълняват „Новото хлапе в града“, и ми се прииска да се прибера. Стоим пред вратата на къщата на Блеър в Бевърли хилс и Даниел се оплаква, че ръкавиците са прекалено тесни и дразнят шева, но не ги сваля, защото не иска хората да видят тънките сребристи нишки, стърчащи от кожата на палеца и другите му пръсти. Блеър отваря вратата.

– Хей, красавецо – възкликва тя. Облечена е в черно кожено яке, черен панталон, без обувки и ме прегръща, а после поглежда към Даниел.

– А кой е това? – пита ме тя с усмивка.

– Това е Даниел. Даниел, това е Блеър – обяснявам аз.

Тя протяга ръка, Даниел се усмихва и се здрависва лекичко.